

Bush'un Son Avrupa Ziyâreti, Amerika'nın Devletlerarası Siyasetteki Tahtının Sarsıldığını İfşa Etmektedir

Amerikan başkanı şu sıralarda Avrupa'ya bir tur düzenlemektedir. Bu kapsamda dün, 23.02.2005 günü Almanya'yı ziyâret ederek Alman Şansölyesi Gerhard Schröder ile görüştü. 21-22.02.2005 tarihlerinde ise Brüksel'deki NATO tesislerini ziyâret ederek Avrupalı liderler ile özellikle Jacques Chirac ve Schröder ile görüştü. Sonra Nobel Konser Salonu'nda bir konuşma yaparak Amerika-Avrupa İttifakı'nın yeni yüzyılda ortak güvenliğinin esas kutbunu temsil ettiğini vurguladı. Ardından 22.02.2005'te NATO Zirvesi'nin açılışına katıldı. Orada da önceden söylediği şu sözünü tekrarladı: *"Amerika ile Avrupa arasındaki Irak anlaşmazlığını bir tarafa bırakıp elele çalışmaya bakmamızın zamanıdır."*

Bu ziyâretin ardındaki dürtüyü, zamanlamasını ve maksadını bilmek için birkaç yıl öncesine gitmemiz hayırlı olacaktır:

1. Sovyetler Birliği'nin dağılıp yok olmasından sonra Amerika devletlerarası siyâseti kendisinde tekelleştirip âdeta işlerin yularını elinde tutan tek aktör gibi hareket etmeye başladı. O kadar ki Oğul W. Bush ve Yeni Muhâfazakârlar ^[Neo-Conservatives] dönemiyle birlikte de önceki müttefiklerine "Eski Avrupa" diyerek alay etme boyutuna vardı. Kendisini haklı çıkaran kararlar çıkaramadığında Birleşmiş Milletler'i göz ardı etti. Nitekim Birleşmiş Milletler ile Güvenlik Konseyi'nin ardına sığınıp Birleşmiş Milletler teşkilâtını, komplolarının üzerini örtmek için devletlerarası bir örtü olarak kullandığı bilinmektedir. Bu gerçek Irak'a saldırısından önce de bilinmekteydi. Sonra kendisi aleyhine, hatta son zamanlarda müttefikleri veya destekçileri arasında bile yükselen seslere kulaklarını tıkadı. Böylece küstah bir kibir ile kuşandı. Bundan daha düşüğünü zikretmeyen bütün devletleri ve büyük güçleri aşağılayarak umursamazlık etti.
2. Lâkin Amerika, Afganistan'da ve Irak'ta Müslümanlara karşı başlattığı saldırılarında bataklığa battı. Özellikle ciddi miktarda katliama maruz kalan Irak'ta politika ve saldırı üstünlüğü bakımından hezîmete uğradı. Yine Fransa, Almanya ve ordusunu çektikten sonra İspanya Irak'ta onu desteklemedi. Özellikle tutuklu ve mahpuslara yönelik alçak tavırların açığa çıkmasından, sivillere, yaşlılara, kadınlara ve çocuklara yönelttiği iğrenç savaşımdan, kuvvetli ve donanımlı silahlarına rağmen direniş ve cesaret karşısında askerlerinin zaafiyet ve korkaklığı belli olduktan, devletlerarası tavırlardaki cehâletinden ötürü önceki müttefiklerinin kendisinden uzaklaşmasından sonra... Tüm bunlardan sonra devletlerarası tutumunu ve askerî güce dayalı küstah kibrini yeniden düşünmek zorunda kaldı. Avrupa'nın gönlünü almaya ve içine düştüğü kritik durumda kendisini kurtarmak veya krizini azaltmak üzere kendisini destekleyeceği umuduyla Avrupa'ya devletlerarası siyâsette, özellikle Ortadoğu bölgesinde bir kapı aralamaya yöneldi.
3. Avrupa ise Amerika'nın Afganistan'a ve Irak'a yönelik saldırılarında bataklığa saplandığını ve bölgede kördüğümüne düştüğünü fark etti ve Amerika'ya fırsat vermek için beklemedi. Aksine Amerika ile devletlerarası siyâsette özellikle de Ortadoğu bölgesinde, Amerika'nın bilhassa içine düştüğü Irak bataklığında debelenmesini fırsat bilip sıkıştırmaya ve geçen asrın 70'li yıllarından önce İngiltere'nin Suveyş Kanalı'nda çekilmesi öncesindeki gibi devletlerarası siyâsette bulunan bölgenin çok-terafli kontrolünü hatırlatan farklı bir mücâdele istikâmeti oluşturmaya uğraştı. Avrupa devletleri; Fransa, Almanya ve mevcut Sosyalist Parti döneminin sürdüğü José Maria Aznar sonrası İspanya, açık bir şekilde Amerika'yı siyâseten sıkıştırmaya başladı. Bunun yanında İngiltere de mâlum siyâsî şeytanlığını kullanarak Amerika ile sinsi bir rekâbete girişti. Bu devletler daha önce de kullanılan, "lehinde hareket" yerine "aleyhinde tepki" rolü üstlenerek bölgenin birçok meselesinde Amerika'yı zorlamayı başardılar.
4. Amerika'yı sıkıştırıp "lehinde hareket" yerine "aleyhinde tepki" rolü ile onu zahmete düşürenlerin karıştırdıkları meselelerinden bazıları şunlardır:
  - Sudan'ın Kuzeyi ile Güneyi'ndeki nüfuzlarını korumak üzere Dârfur'da onu sıkıştırdılar. Amerika ise Amerika'nın Sudan'daki maslahatgüzâhı Gerald Gallucci'nin açıklamasında belirttiği gibi Güney Sudan meselesini hallettikten sonra Mayıs 2004'ün ortalarına doğru Dârfur'a yönelmek istiyordu. Zîra tüm problemlerin aynı ayda parlamasının, Sudan'da kendisini destekleyen iktidarın, nizâmın dağılmasıyla sarsılışını teşvik edebileceğini, dolayısıyla da Avrupa'nın [İngiltere ve Fransa'nın] oraya nüfuzunu sızdırmasına yol açabileceğini fark etmişti. Ne var ki İngiltere ve

Fransa da, Amerika'nın Güney meselesiyle meşgul olduğu bir sırada Dârfur meselesini kurcalamanın kendilerine bir basamak kazandırabileceğini görmüştü. Daha sonra her ikisi de Güney meselesinin halledilmesinde ortak olarak Amerika'nın tarafında yer aldılar.

Meydana gelen işte bu idi. Bir taraftan Londra, Dârfur meselesi için bölgesel ve devletlerarası kamuoyunun oluşturulduğu aktif bir medya merkezi haline gelirken, diğer taraftan Paris, Çad üzerinden isyancıların bir mâlî destek merkezi olmuştu. Amerika'nın belirlediği zamanlamadan önce Amerika'nın Dârfur meselesinde bu iki ülke tarafından sıkıştırılması işte böyle olmuştu. Güney problemi sonuçlandırılmadan bu durumun ortaya çıkması Amerika'yı oldukça zora sokmuştu. Bu da Sudan Hükümeti'ni Sudan'daki İngiliz adamlarıyla ateşkes yapmaya, hatta önceki [Sâdık el-Mehdî'nin] el-Ummeh Partisi gibi anlaşmalar imzalamaya mecbur etmişti. Aynı zamanda Amerika'yı da 09.01.2005'te Nairobi'de Sudan ile isyancı John Garang arasında nihâî anlaşmanın imzalanmasından önce bölgesel ve devletlerarası olarak Dârfur meselesini sürdürmeye de zorlamışlardı.

- Yine Kuzey Afrika'da da onu sıkıştırdılar. Cezayir'de Bin Bellâ'ya karşı Bumedyen'in hükümet darbesinden ve Fas'ta da V. Muhammed'in ölümünden sonra Amerika Cezayir'den ve Fas'tan çıktı. Sonra onlar Polissario örgütü [Sahrâvilerin Kurtuluş Hareketi] vasıtasıyla Batı Sahra meselesini karıştırdılar. Bu meseleyi kendileri için Kuzey Afrika'ya açılan bir kapı olarak değerlendirdiler. Self-determinasyon ve referandum adı altında Birleşmiş Milletler'den ardarda kararlar aldırıldılar. Sonra self-determinasyon ve 5 yıl sonra referandum kararlarının ardından otonomi diye bir karar daha aldırıldılar. Böylece meselenin iplerini ellerine alarak Cezayir ve Fas'taki nüfuzlarının gerektirdiği şekilde meseleyi azdırma veya dindirme kontrolüne sahip oldular. Aznar dönemi esnasında İspanya da onlara bu hususta yardım etti. İspanya'da parametreler değişip Sosyalist Parti iktidara gelince, İspanya ile Fransa bu meseleden Amerika'nın elini uzaklaştırmak için birlikte çalışır oldular. Ardından Fransız yetkililer, Batı Sahra'nın Amerika'nın Kuzey Afrika'ya giriş kapısı olduğunu açıkça dile getirmeye başladılar. Yetkililerden biri bunu, Nisan 2004'teki devlet başkanlığı seçimlerini kazandığı zaman Chirac'ın AbdulAzîz Buteflika'yı tebrik etmek için kısa bir ziyârette bulunduğu sırada söylüyordu. Nihâyetinde İspanya ile Fransa'nın bu konudaki gayretleri, 17.01.2005'te İspanya Kralı'nın son Fas ziyâretinde görüldüğü gibi başarılı olmuştu ki söz konusu ziyâretin asıl amacı da bu idi. Böylece Avrupalılar, henüz sona ermeyen etkin bir üslupla Amerika'yı sıkıştırdılar.
- Yine Lübnan'da da onu köşeye sıkıştırdılar. Amerika, et-Tâif Anlaşması'nda beri Lübnan'daki mevcut rejimin arkasındadır. Lübnan yönetimi, Amerika'nın bölgedeki uşaklarından biridir ve Suriye Ordusu da bu yönetimin devamlılığının garantisidir. Amerika'nın Suriye Ordusu'nu çekme plânı ise yerleşim merhalelerine göre aşamalı olarak gerçekleştirilecek bir plândır.

Lâkin perde arkasındaki İngiltere ile birlikte Fransa, Amerika'nın Irak'a yönelik saldırısında bataklığa düşmesinin, zamanlama açısından Suriye Ordusu'nun Lübnan'dan çıkarılması meselesini karıştırmak için uygun bir fırsat olduğunu fark etti. Sonra Amerika'yı Güvenlik Konseyi'nin akıntısında sürüklemek ve kendi çizgisine getirmek üzere Fransa, Lübnan'daki ajanlarına Suriye Ordusu'nun Lübnan'dan çıkarılmasına zemin oluşturan bir atmosfer hazırlattıktan sonra meseleyi Güvenlik Konseyi'ne taşıdı. Böylece her ikisi adına 1559 sayılı karar çıktı. Amerika, Kofi Annan'ın tatbiki hakkında Güvenlik Konseyi'ne sunacağı bir rapor nedeniyle altı aylık bir zaman sınırlaması koymayı başararak kararı boşa çıkarabildi. Bunun üzerine Lübnan'daki Suriye yanlılarını tahrik ettiler. Böylece et-Tâif kararını, Güvenlik Konseyi'nin kararıyla aynı çizgiye koyarak her ikisini birbirine karıştırdılar. Arkasındaki İngiltere ile birlikte Fransa, Amerika'nın bu kararı özellikle de Lübnan'daki seçimleri etkisiz bırakabildiğini, Lübnan yönetimindeki ajanlarını tasfiye edebileceğini, et-Tâif Anlaşması'na alternatif olabilen 1559 sayılı kararı öldürebileceğini ve kısmî bir aşamalı geri çekiliş yüzünden bölgede, özellikle Suriye izleri konusunda uzlaşma sağlanıncaya kadar işlerin yerleşim öncesi eski haline dönebileceğini idrak etti.

İşte böyle bir ortamda Rafîk-ul Harîrî suikasti gerçekleşti ki bu suikast, uşaklarıyla beraber Fransa ve uşaklarıyla beraber İngiltere için kararı yeniden canlandırmak, hatta seçimlerin önünü kesmek için tam bir kurtuluş oldu. Böylece Avrupa'nın tamamı açıktan meydanda gözüktü. Fransa ise açıkça meydan okuyordu. O kadar ki Chirac, el-Harîrî ailesinden çok el-Harîrî suikastini sahiplendi. İngiltere de kendi üslubunca şayialar ve parazitlik ile hâdiseyi tahrik ediyor, İngiliz Dışişleri Bakanı Jack Straw'un da dile getirdiği gibi suikastin arkasında Suriye'nin bulunduğu dair şüpheler olduğu dedikodularını yayıyordu. Fransız ajanlarının başı çektiği meydanda bu defa

İngiliz ajanları da açıkça boy gösterdi. Amerika'nın Lübnan'daki nüfuzunu def etmek üzere, Fransa ve İngiltere adına Avrupa'dan mîras kalan Avrupalı servisler sahneye üşüştüler.

Her şey allak bullak oldu. Suriye ile bağlılarının konumu yerel ve bölgesel olarak zora düştü ve suçlanmaya başladılar. Kaldı ki onun bu cürümle alâkası yoktu. Zîra bu suikast, Suriye'nin çıkarlarına ve varlığına karşı idi. Ayrıca devletlerarası tutumu, Amerika için utanç vericiydi. Avrupa'nın Amerika'yı sıkıştırması başarılı olmuş, hatta Amerika kaçacak delik bulamayacak hale düşmüştü. 1559 sayılı kararda olduğu gibi Suriye Ordusu'nun çıkarılması dalgasında sürüklenmemesi bunun istisnasıdır. Dolayısıyla Amerika, bununla dilediğini yapamasın diye ipleri tamamen Avrupa'nın ellerine koymamanın peşindedir. Ayrıca onunla birlikte olmayı da istemektedir ki Suriye Ordusu'nun çıkarılması ve Lübnan rejiminin devrilmesi ısrarına giden yolu tıkayarak hem kendisine bağlı Lübnan yönetimini korusun hem de Suriye Ordusu'nu aşamalar halinde Lübnan'dan çıkarabilsin.

Görünen o ki Amerika'nın Avrupa üzerindeki bu müzâyedesini başarılı olmuştur. Nitekim önceki gün, 22.02.2005'te Amerikan işbirlikçisi Husni Mübârek'in istihbarat başkanını Suriye'ye gönderdiği belirtildi. Bu da Amerika'nın meselenin devletlerarası boyutunu yerel Arap boyutuna indirgemek için Mübârek'i görevlendirdiğini göstermektedir ki Lübnan'daki rejim sâbit kalsın ve yerleşime uygun bir şekilde Suriye Ordusu'nun aşamalı çekilişi gerçekleşsin. Öyle ki et-Tâif Anlaşması veya Arap Zirvesi'ne teslimiyeti yada Lübnan Hükümeti'nin talebine veya Suriye devlet başkanının konuya ilişkin bir açıklamasına rıza göstermesi hariç Avrupa'ya ve ajanlarına teslim olmuş görünmesin. Nitekim Mısır devlet başkanı dünkü basın toplantısında bunu îma etmiştir. Dolayısıyla Amerika, Avrupa'nın üzerine bastığı halıyı çekmek üzeredir.

Avrupa, Amerika'nın diğerlerine tepki vermesinden sonra onu zorlamasıyla ve Amerika'nın Irak'a saldırısıyla düştüğü bataklığın avantajını kullanarak Amerika'yı Lübnan'da açıkça işte böyle sıkıştırdı.

5. Amerika'nın saldırısıyla birlikte düştüğü bataklığın derinliği ve Avrupa'nın kendisini özellikle Ortadoğu'da sıkıştırması Amerika'nın; devletlerarası siyâsetteki tekelinin bittiğini veya bitmek üzere olduğunu, Avrupa'yı devletlerarası siyâsete ortak olmaktan dışlamasının artık mümkün olmadığını, kendisini görüldüğü gibi sıkıştırmak isteyen herhangi bir devlet için başarısızlığından emin olamadığını, Amerika'nın şişirilmiş balonunda havanın inmeye başladığını ve kördüğümünü gevşetmek üzere Avrupa'yı kendisine ortak etmesinin daha iyi olacağını fark etmesini sağladı.

Onu Avrupa ile acilen uzlaşmaya sevk eden bir diğer unsur daha vardır. Bu da uğrunda konferanslar düzenleyip araştırma merkezleri oluşturmaya yol açan, hatta geçici bir gelgit olmasını umduğu bir ürpertidir ki o "Müslümanların Hilâfet'i Kurması"dır. Ve o, hele bunca düşmanı ve azalan dostlukları var iken bu işin gerçekleşmesinden nefret etmektedir. İşte bunların tamamı onu Avrupa'ya yakınlaştırmıştır.

6. Binaenaleyh Avrupa ile bilhassa kendisine alenen "düşmanlık" eden devletler ile bir uzlaşma kampanyası başlattı. Üstelik bu kampanyayı, önce Dışişleri Bakanı, sonra Savunma Bakanı ve nihâyet Başkan Bush'un turları üzerinden hızlı adımlarla başlattı. Şöyle ki:

- Amerikan Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, 03.02.2005 Perşembe günü öğleden sonra Avrupa'ya bir tur düzenledi. Açıklamalar ve îmalar ile Amerika'nın Avrupa'ya elini uzattığını ve ihmâl etmeden, bağımlı kalmadan devletlerarası siyâsette kendisine ortak olmasını istediğini belirtti.

08.02.2005'te Paris'te Siyâsal Bilimler Akademisi'nde yaptığı konuşmada da Amerika ile Avrupa'yı birleştiren ortak değerlere ve kültürel köklere değinerek "Yeni Ortaklık" adını verdiği bir birlikte çalışma projesi sundu ve şöyle dedi: "*Ülkem, ortak bir gündem dahilinde Avrupa ile çalışmaya hazırdır.*" Daha dün Ulusal Güvenlik'in başı olarak Fransa'nın savaşa karşı çıkan ülkelere liderlik etmesinden ötürü cezalandırılmasını isteyen Rice, şimdi Avrupa ile özellikle Fransa ile "Yeni Ortaklık" dediği bir projede birlikte çalışmak istiyordu!

- Amerikan Savunma Bakanı Donald Rumsfeld'e gelince; o da 12.02.2005'te Münih Devletlerarası Güvenlik Konferansı'nda yaptığı konuşmada Rice'in bahsettiği ortak değerler ve kültürel kökler gibi sözleri tekrarladı. Sonra birinin kendisine sorduğu bir soruya cevap verirken, Amerika'nın Irak Saldırısı başladığı esnada kendisinin Fransa ve Almanya'yı kastederek söylediği "Eski Avrupa" lafı için özür dilediğini imâ edercesine, kendisinin şu anda "Eski Rumsfeld"den farklı olduğunu, dünyaya yayılan Amerikan âdeti olduğu üzere espri-kahkaha karışımı ile söyledi. Sonra şöyle

ekledi: “Irak konusundaki farklılıklar sona erdi ve artık geçmişî ardımıza koymak zorundayız.” Yine iki yıl önceki zirve konferansı sırasında Alman Dışişleri Bakanı ile girdiği ağız dalaşına işâret ettikten sonra şöyle dedi: “Tek başına bir millet yeni çağımızın tehditleriyle başa çıkamaz.” Irak Savaşı’ndan önce Amerika’nın tek başına iki cephede birden savaşabileceği lafını ne de çabuk unutmuştu!

- Sonra Bush’un 21.02.2005’te Brüksel’den başladığı turu geldi. Turundan önce şöyle diyordu: “Amerika ile Avrupa arasındaki Irak anlaşmazlığını bir tarafa bırakıp elele çalışmaya bakmamızın zamanıdır.”

Turuna, Brüksel’in merkezindeki bulunan Nobel Konser Salonu’ndaki konuşmasıyla başladı. Konuşmasında yeni çağda Atlantik ötesi ilişkilerin açıklığını vurgulayıp -dünyada hiçbir gücün dağıtamadığını söylediği- Avrupa-Kuzey Amerika İttifakı’nın yeni yüzyılda ortak güvenliğin esas kutbunu şekillendirdiğini ilan etti. Ardından Brüksel’deki Amerikan sefâretinde Chirac’ın da dâvet edildiği bir çalışma yemeğine katıldı ve Avrupa Birliği yapılanmasını överek ittifaklar ve ortak değerler ile Birliğin, kendilerini Avrupa gibi güçlü bir ortaktan ürkütmeyeceğine dikkat çekti. Perşembe günü böyle diyen Bush, Amerikan yönetiminin Irak saldırısından önce yaptığı gibi, ileri geri çekerek Avrupa Birliği’ne sızmaya çalışıyordu.

Alman Şansölyesi Schröder ile yaptığı görüşme sırasında da, Avrupa ile Amerika arasındaki dostane havayı korumak için karşılıklı reel işbirliği hakkındaki konuşmasını tekrarladı. Sonra Bush, dikkatleri çeken bir davranış sergiledi ve Alman Şansölyesi yanında, önceden beri babası tarafından da kullanılan “Amerika liderliğindeki Atlantik İttifakı” ifadesini artık kullanmayacağını vurguladı. Bu da oğul Bush’un Almanya’ya daha da yakınlaşmayı sürdürmeye ve eşit ortaklık [denke denk] temelinde onunla ittifakını pekiştirmeye niyetlendiğini açığa çıkarıyordu.

Bush’un bu turu ile Dışişleri ve Savunma bakanlarının önceki turlarının sebebinin, şu bakımlardan Avrupa ile bir uzlaşma kampanyası başlatmak olduğu açıktır: Müslümanların beldelerine yönelik giriştiği saldırılar sonucu düştüğü bataklığın derinliği, Avrupa’nın Amerika’nın bataklığa saplanışını istismar etmesi ve sonra bölgede onu sıkıştırması, Amerika’nın devletlerarasındaki tekel tahtının sarsıldığını fark etmesi ve nihâyet kalabalık düşmanlar arasında olduğu bir sırada “Hilâfet’in Kurulması” endişesinin gerçekleşme tehlikesini idrak etmesidir.

Ey Müslümanlar!

Muhakkak ki tâğutî güçler geri çekilmeye başlamış, içlerindeki kurtçuklar tarafından kemirilmiş ve gedikleri açığa çıkmıştır. Üstelik ne kadar çok ve gelişmiş silahlara sahip olursa olsun ve İslam’ın güçlü orduları karşısında duracak cesâret ve yiğitlikten mahrum ne kadar adamları olursa olsun, küstah kibrinin kendisine haktan hiçbir şey kazandırmadığına başkalarından önce kani olmuştur.

Artık Amerika, gönülsüzce de olsa dünyadaki işlerin yularını tutamamaktadır. Avrupa ile olan girişimleri de ona hiçbir fayda sağlamayacaktır. Onun despotluğu, küstahlığı ve “Eski Avrupa” diyerek küçümsemesi o kadar birikmiştir ki onu yıkayacak su yoktur. Bu insanların benimsediği kapitalist ilke, hayrı ve adâleti bilmelerini engellemektedir. Başkalarının kanını emmek, servetlerini yağmalamak ve onları aşağılayarak tepeden küstahça bakmak onun gözünü döndürmüştür. Böyleleri gittikleri yerde ancak kendi ölümlerini taşırlar.

Muhakkak ki dünya, tarihini tekrarlamak üzeredir. Farslılar ve Romalılar da zorbalık ve haksızlık ile kendi halklarına karşı bile savaşmışlardır. İslam’ın aydınlığı gelinceye kadar içinden çıkamadıkları bir karanlıkta da debelenip duruyorlardı. Yıllar sonra Fars toprağına ve Bizans topraklarının çoğuna İslam yerleşince, Farslıların ve Bizanslıların cılız bedenlerini örten sahte balonun havası inmişti.

İşte bugün siz de, Ey Müslümanlar, günümüzün -sözde Büyük- devletlerinin bedenini bugünlerde örten o sahte balonu patlatmaya, yeniden dünyanın efendisi olmaya ve tüm dünya ülkelerine hayrı, İslam’ı yaymaya lâıksınız.

Zîra siz, dininiz olan Azîz İslam ile, yürekli îman dolu yiğit evlatlarınız ile, yerin altını ve üstünü dolduran servetleriniz ile buna muktedirsiniz.

Zîra siz, eğer Allah ve Rasulü’nü destekler de Hilâfet’i kurarsanız, Tek Bir Bayrak gölgesinde Tek Bir Devlet bünyesinde Tek Bir Ümmet olmaya elbette güç yetirirsiniz.

Ey Müslümanlar!

Şüphe yok ki **Hizb-ut Tahrir** size, hayâl ürünü ütöpik şeyler değil bilakis apaçık hakikatler söylemektedir. İşte!..

- Yeryüzünde istihlâfa, halîfe kılmaya dâir Allah ^[Subhânehu ve Te'alâ] dan bir vaad!..

Allah, sizlerden

îmân edip sâlih amel işleyenleri, kendilerinden öncekileri yeryüzünde Halîfe kıldığı gibi onları da yeryüzünde Halîfe kılacağını vaâd etti. ^[Nur 55]

- Yıkılışından sonra **Râşidî Hilâfet**'in yeniden döneceğine dâir Rasulullah ^[Sallallahu 'Aleyhi ve Sellem] den bir müjde!..

« ... » **...Sonra da Nübüvvet Minhâcî [Peygamberlik Metodu] üzere [Râşidî] Hilâfet olacaktır.** ^[Ahmed b. Hanbel, Musned'inde rivâyet etti.]

- Gece-gündüz gözlerini, kendisini tüm acılarından kurtaracağına inandığı Hilâfet'e yöneltmiş bir Ümmet!..
- Bu hedefe ulaşmak için gecelerini gündüzlerine katan, bıkmayan, usanmayan ve Allah'tan başka hiçbir kınayıcının kınamasından korkmayan gençleri bulunan, Allah'ın izniyle muhlis ve sâdik bir Hizb!..
- Sanki kuşlar kapmak üzere gökten üzerlerine iniyormuş veya rüzgâr tarafından derin bir çukura sürükleniyorlarmış gibi gölgeleri hızla kaybolan “büyük” devletler!..

İşte tüm bunlar yakın şafağın habercisi değil mi?

Muhakkak ki bunda, [Allah'a] kulluk eden bir toplum için bir bildiri vardır. ^{[el-}

Enbiyâ 106]

Hizb-ut Tahrir

H. 15 Muharremul Haram 1426
M. 24 Şubat 2005

www.hizb-ut-tahrir.org | www.hizb-ut-tahrir.info | www.al-ummah.org